

Arrest

nr. 140 730 van 11 maart 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 8 november 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 oktober 2014 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 17 januari 2015.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. BEULS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 oktober 2014 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit. Laatstgenoemd artikel verwijst naar artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet.

Uit voormeld artikel 52/3, § 1 blijkt dat, indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend of indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van zulke vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1° van de vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of de Raad heeft het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen én ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde eveneens niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door de verzoekende partij niet betwist. Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van de thans bestreden bevelen niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 52/3, § 1 en artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

Het betoog van de verzoekende partij met betrekking tot artikel 3 en 13 van het EVRM en artikel 4, 19 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie dat met voormeld artikel van het EVRM correspondeert, doet geen afbreuk aan voorafgaande vaststellingen.

Vooreerst heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 30 augustus 2013 zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij geweigerd. De verzoekende partij heeft beroep ingediend tegen voormelde beslissing, waarbij de Raad bij arrest op 6 december 2013 met nummer 155.212 eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd aan de verzoekende partij. Op 30 oktober 2014 heeft de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen de meervoudige asielaanvraag van de verzoekende partij niet in overweging heeft genomen. Tegen deze beslissing heeft de verzoekende partij beroep aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 17 november 2014 met nummer 133 293 heeft de Raad dit beroep verworpen. Bijgevolg werd er geantwoord op de aangevoerde elementen in het kader van artikel 3 van het EVRM (en daarmee ook in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie). Daarenboven brengt de verzoekende partij geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er in haar hoofdte een schending van artikel 3 van het EVRM is. Een verwijzing naar een algemene rapport over het land van herkomst is niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen. De verzoekende partij dient immers concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken elementen aannemelijk maken om te kunnen besluiten tot een schending van voornoemd artikel 3. Zij laat echter volledig na dit te doen. De bestreden beslissing heeft voorts enkel tot gevolg dat de verzoekende partij het grondgebied van de in de beslissing vermelde staten dient te verlaten, maar dwingt de verzoekende partij niet om naar haar land van herkomst terug te keren. Zij toont dan ook niet aan dat er enig risico

bestaat dat zij, in strijd met het beginsel van non-refoulement in de zin van artikel 19 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, zal teruggestuurd worden naar haar land van herkomst. Voor het overige voert de verzoekende partij geen andere elementen in het kader van de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM. Overigens betwist zij de motivering van de bestreden beslissing niet.

In de mate waarin de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 13 van het EVRM en van artikel 47 van het Handvest, welke inhoudelijk overeenstemt met artikel 13 van het EVRM, laat de Raad gelden dat artikel 13 van het EVRM, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111 462; RvS 30 november 2007, nr. 177 451). De verzoekende partij voert weliswaar de schending aan van artikel 3 van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat zij geen schending van deze verdragsbepaling aannemelijk maakt.

Het verdere en overige betoog van de verzoekende partij doet evenmin afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

Het beroep lijkt onontvankelijk."

2.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.3. Op 17 januari 2015 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in.

Ter terechtzitting van 27 februari 2015 wordt vooreerst gewezen op het door de verwerende partij meegedeelde feit dat de verzoekende partij op 17 december 2014 werd gerepatriëerd en de mogelijke impact daarvan op het belang van de verzoekende partij, en vervolgens wordt de verzoekende partij uitgenodigd om eventueel nog te reageren op de in de beschikking van 12 januari 2015 opgenomen grond. De verzoekende partij stelt het volgende :

"De verzoekende partij verwijst vooreerst naar de stukken.

Vervolgens stelt de verzoekende partij dat de Raad twee standpunten inneemt, enerzijds dat de bestreden beslissing werd uitgevoerd, dat de bestreden beslissing uit de rechtsorde is verdwenen en het beroep dus zonder voorwerp is geworden en dat er geen belang meer is en anderzijds dat de bestreden beslissing werd uitgevoerd maar de bestreden beslissing blijft bestaan. Dit is een dubbelzinnige houding. Door de uitvoering wordt de beslissing uitgedoofd, maar blijft ze wel bestaan. Omwille van de rechtszekerheid dient volgens verzoekende partij de bestreden beslissing te worden vernietigd."

2.4. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd, blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer*, 2005-06, nr. 2479/001, 118). Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037). Het actueel karakter van het belang houdt in dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring, als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep.

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling, m.a.w. een nadeel erdoor ondervindt. De vernietiging van de

bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen, een nuttig effect sorteren.

Uit informatie verschaft door de verwerende partij blijkt dat de verzoekende partij op 17 december 2014 werd gerepatriëerd naar Albanië. In het verslag van vertrek d.d. 17 december 2014 wordt het volgende overwogen: *“In uitvoering van de vordering uitgaande van de Dienst Vreemdelingenzaken, is op datum hierboven vermeld, betrokkene naar de luchthaven gebracht om op het vliegtuig te worden gezet. Resultaat: Geslaagd. Betrokkene is onder escorte vertrokken.”*

Aangezien de verzoekende partij op 17 december 2014 het Belgisch grondgebied heeft verlaten, heeft het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten volledige uitvoering gekregen en is het uit het rechtsverkeer verdwenen. De eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij geen nuttig effect sorteren, zodat het beroep niet ontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste actueel belang.

2.5. Met haar verwijzing ter terechtzitting naar de stukken doet de verzoekende partij geen afbreuk aan het bovenstaande. Wat haar argumentatie betreft over de beweerd verschillende standpunten van de Raad, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich beperkt tot een loutere algemene bewering zonder enig concreet voorbeeld van haar bewering te geven. Daarnaast vervalt de verzoekende partij in een rechtstheoretische discussie waar zij stelt dat *“Door de uitvoering wordt de beslissing uitgedoofd, maar blijft ze wel bestaan. Omwille van de rechtszekerheid dient volgens verzoekende partij de bestreden beslissing te worden vernietigd”*. Haar argumentatie doet echter geen afbreuk aan de vaststellingen omtrent het belang bij het beroep tot nietigverklaring uit de beschikking van 12 januari en de vaststelling dat de verzoekende partij op 17 december 2014 gerepatriëerd werd en de bestreden beslissing volledige uitvoering heeft gekregen met als gevolg dat zij uit het rechtsverkeer is verdwenen.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET